

Máté 5:14 Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. **5:15** Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá rejtsek, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és világítson mindenkinek a házban. **5:16** Úgy tündököljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó tetteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Te és én vagyok az a mécses, amit pár éve Isten meggyújtott. Világítasz. **A fény olyan, hogy a legkisebb is látszik.** A legpislákolósabb, legkisebb mécses fénye is, ott ahol ő van - egyszerűen megszünteti a sötétséget. **A legkisebb fénysugár is legyőzve tartja a sötétséget.** Aztán, ahogy erősödik a kanócod, fényed, olajad, már megvilágítod, a környezted rejtett dolgait, előtűnnek a homályban addig megbúvó tereptárgyak, csapdák, vagy helyzetek. Ahogy növekszik fényed, lángod, már másokat is el kezdesz melegíteni, lángra is gyújthatsz másokat. Sőt, a bizonytalan, pislákoló lángocska is képes másban hatalmas tüzet okozni, mert a tűz, a benned lévő tűz világossága, ami elégeti és felszámolja a sötétséget.

Ha megtértél, de megfáradtál, akkor neked is szól: **Ézs. 42:3 A megrepedt nádat nem töri el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki,** a törvényt igazán hirdeti.

A pislogót - nem veti meg, nem oltja ki. Megújít, Rád fúj, új olajat tölt beléd, hogy égj - de ne égje el, hanem lángolj.

Isten választottjai- paradoxnak tűnik, de Isten, az Atyánk arra választott ki bennünket, hogy szabadságban éljünk a világban, úgy h világítunk. És ez nem megy másként, csak ha Ő az életed Királya.

Ha nem találkoztál még az Úrral, Istennel, akkor ez egy remek lehetőség h Jézushoz fordulj, mert Ő az, Aki így szól hozzád: **Máté 11:28 Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.**

Ez a kezdet. Nem tudsz jönni Hozzá úgy, h tökéletes vagyok, meg minden happy. Nem is így keressük Őt. Tudod, **amikor Őt kerestük, még nem tudtuk h Őt keressük.** Egy választ kerestünk, megoldást az életünkre, kérdésekre, helyzetekre. Aztán belebotlasz. Elkezdted Őt hallgatni, és szóval nem tudsz tovább menni. Ő a Válasz- mindenre. Ez nagyon furcsa, h egy Személy a válasz.

Ahogy kezdtük, mikor megtérünk, egy pislákoló élet vagyunk, aztán az Úr ránk fúj, elkezdünk égni, élni - de aztán azt vesszük észre, h elfogy a lendület, elfogy a szeretet, elfogy az erő- és szembesülünk vele, hogy annyira, Őrá vagyunk szorulva, hogy nélküle nem fog menni. Új módon kell megtalálnunk Őt. Mikor megtérünk, **Ő jön közénk, hozzánk, Ő keres meg Téged. Mikor már az Övéi vagyunk, egy idő után nekünk kell megkeresni Őt, új módon.** Új látást akar adni - h Ő a Király.

Ézs 6:1 Abban az esztendőben, amikor meghalt Uzzijjá király, láttam **az Urat magasra emelt trónon ülve, és palástja betöltötte a templomot.** **6:2** Szeráfok álltak fölötte, mindegyiknek hat-hat szárnya volt. Kettővel az arcát fedte be, kettővel a lábait, kettővel pedig repült. **6:3** Így kiáltott egyik a másikkal: Szent, szent, szent a Seregek URA, dicsőségével teljes az egész föld! **6:4** Az ajtó küszöbei megrendültek a kiáltó hangjától, és a ház megtelt füsttel. **6:5** Akkor azt mondtam: Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom! Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim! **6:6** És hozzám repült az egyik szeráf, kezében parázs volt, amelyet fogóval vett le az oltárról. **6:7** Megérintette vele a számat, és azt mondta: Íme, ez megérintette ajkadat: vétked el van véve, és bűnöd meg van

bocsátva. **6:8** Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én azt mondtam: **Íme, itt vagyok én, küldj el engem!**

Ézsaiás már gyakorló próféta volt, már járt gyülekezetbe, már voltak eredményei, de mégis: a szolgálatának, az életének egy radikális új szintjéhez az kellett, hogy **új módon találkozzon Istennel: az Úrral, a Királlyal.** És akinek van, volt ilyen találkozója Istennel, azt már nem kell ösztökélni, hogy tegyen dolgokat, ő maga fog jelentkezni Istennek- uram, itt vagyok, engem küldj.

A szolgálathoz, keresztény életünkhöz hozzá tartozik egy kiteljesedő Istenkép. De van, mikor valami a múltból akaszt meg, vagy tart vissza az építkezésben, valami, ami miatt nem tudunk tovább jutni.

Alapigénk:

2Kir 6:1 Egyszer azt mondták a prófétafiak Elizeusnak: Íme, ez a hely, ahol nálad lakunk, igen szűk nekünk. **6:2** Hadd menjünk el, kérlek, a Jordánhoz, hogy mindegyikünk hozzon onnan egy-egy szál fát, hogy hajlékot építsünk magunknak, amelyben lakhatunk. Ő azt mondta: Menjetek! **6:3** Egyikük ezt mondta: Légy szíves, jöjj el szolgálóiddal. Így válaszolt: Elmegyek. **6:4** El is ment velük. A Jordán mellé mentek, és ott fákat vágtak. **6:5** De amikor egyikőjük egy fát akart kivágni, a fejsze vasa beleesett a vízbe. Akkor így kiáltott: Jaj, édes uram! Pedig ezt is kölcsönkértem! **6:6** Az Isten embere megkérdezte: Hová esett? Amikor megmutatta neki a helyet, levágott egy fát, utána dobta, és a fejsze vasa feljött a víz színére. **6:7** Ekkor azt mondta: Vedd ki! Erre érte nyúlt, és kivette.

2Kir 6:1 Egyszer azt mondták a prófétafiak Elizeusnak: Íme, ez a hely, ahol nálad **lakunk, igen szűk nekünk.**

Jó, ha vannak fiak körülötted, vagy ha még szellemileg fiatal vagy, legyél egy Elizeus körül. Elizeus az egyik leghíresebb, legnagyobb próféta volt. Szellemi erejéről mutat valamit, hogy miután meghalt és eltemették, jóval később véletlenül egy hullát mellétemettek a csontjaihoz. Elizeusnak még a csontjai is hordozták azt a mennyei valóságot, kenetet, hogy az akit odatemettek, feltámadt!

Szóval, ezek a tanítványok együtt laktak Elizeussal. A kereszténység alaptétele az egymáshoz való kapcsolódás. A kereszténység nem vallás, még csak nem is hit pusztán, hanem életvitel, **Élet-közösség,** az Istennel és egymással Ez a gyülekezet is reményeink szerint, ahogy épül, fejlődik, közösségek közösségévé válik. Folyamatosan ezért szorgalmazzuk: házicsoport és gyülekezet - e nélkül nem lehet sem tanítványolódni, sem megmaradni.

Szűk nekünk ez a hely. Ez jó hír. Ahogy egyre többen lettek - **felmerültek új igények, szükségek.** Ahogy egyre többen leszünk- új igények, újabb szükségek merülnek fel. **A megtérésünkkel nem a szükségek tűnnek el, hanem a betöltés módja változik.** A miénk tudniillik már be LETT töltve. Minden. Munka, kaja, lakás, kapcsolatok - bármi. Ezért mi nem úgy találkozunk a szükséggel, **hogy vajon most megoldódik-e, hanem úgy, hogy most vajon milyen úton oldja meg azt az Úr.**

6:2 Hadd menjünk el, **kérlek,** a Jordánhoz, hogy mindegyikünk hozzon onnan egy-egy szál fát, hogy hajlékot építsünk magunknak, amelyben lakhatunk. Ő azt mondta: Menjetek! **6:3** Egyikük ezt mondta: **Légy szíves, jöjj el szolgálóiddal.** Így válaszolt: Elmegyek.

Ez is nagyon újszövetségi. A kapcsolódás. Lehet kérni, kérdezni, javaslatokat tenni - és a vezető nem leuralja a tanítványait, hanem fogadja az ötleteket. A fiak nem követelnek, hanem

kérnek. Vagy megkapják vagy nem. Támad egy ötletük, hogyan lehetne ezt betölteni a szükségét. Ez nagyon jó képet mutat. Sok fiatal, vagy szellemileg fiatalabb ember érzékeli a szükségét - és azt mondja nincs ez vagy az, vagy ez meg ez rosszul működik.

Pont.

De nem folytatja. Csak észrevételez.

Ezek viszont jó tanítványok voltak, mert felismerték a szükségét a közösségük életében, ÉS megoldást kerestek, **találtak és javasoltak** rá.

Most egy fontos dolog: megkapták az engedélyt, és erre behívták a projektbe a tekintélyt, az atyát.

Eleve kevesebb azok száma, akik közösségben mozognak, azon belül is kevesebb, akiknek nem csak észrevételeik, de megoldásaik is vannak, azon belül is kevesebben, akik hajlandóak tenni is, és azon belül vannak, akik ebbe bevonnak tekintélyt az életükbe. Szabadságból, nem azért mert kell. Hanem, mert tudják, h egy extra áldás van és lesz az életükön, ha ebben a rendben benne maradnak. Ennek a gyülekezetnek pl. vannak és lesznek projektjei, és én mindegyikbe behívtam Istvánt, nem azért mert nem tudnék önállóan fát vágni, hanem mert látható akarok maradni, én előtte akarok fát vágni.

6:4 El is ment velük. A Jordán mellé mentek, és ott fákat vágtek.

Ez ennyire egyszerű. Hívod-jön. A másik gondolat - **szükséged van? Kezdj el fát vágni. A kezed ügyébe eső dolgokat tedd meg. A csoda majd abba be fog érkezni.** Nagyon sokan annyira szellemiek a keresztények közül, hogy elfelejtenek cselekedni, és csak a Szent Szellemet várják h cselekedjen. Csak várjuk, csak várjuk- de, emlékeztek: Ő galamb és nem sült galamb formájában szállt Jézusra.

6:5 De amikor egyikőjük egy fát akart kivágni, a **fejsze vasa beleesett a vízbe.** Akkor így kiáltott: Jaj, édes uram! Pedig ezt is kölcsönkértem!

Ahogy tevékenykedünk, és persze mindent megoldunk, akkor azért előfordul, hogy Isten kegyelmesen megenged nehézségeket is az életünkben. Volt már terved, ami jónak tűnt, egy szükséged megoldására találtad ki, nem is bűn, elkezdted tenni - aztán beleesett a folyóba és úgy elmerült, mint balta a vízben. A balta annak idején igen értékes volt és gyakorlatilag pótolhatatlan. Érthető, hogy aki elvesztette az felkiáltott, mert ez komoly kár volt. Kárt okozott a balta gazdájának, kárt a próféta tanítvány saját nevének, kapcsolatrendszerének, a prófétai közösség hírnevének. Emberileg megoldhatatlan esemény és következmény állt elő.

De.

Jó volt a reakció. Nincs hibáztatás, mások hibáztatása, sem önmagát sem másokat nem hibáztatta, nem vádolt. Ez azért nagyon fontos, mert magára az **eseményre koncentrált.** A másik fontos észrevétel, hogy „édes uram”- mal a felkiáltás Istenhez ment. Uram segíts. Ez történt.

Mikor Jézushoz mentek emberek, sosem látod h a körülményeket ecsetelnék, meg lelki érzéseikről, tusakodásaikról számolnának be- vak vagyok, látni akarok.

6:6 Az Isten embere megkérdezte: **Hová esett?** Amikor megmutatta neki a helyet, levágott egy fát, utána dobta, és a **fejsze vasa feljött a víz színére.**

Isten embere. Ez az ami nagyon tetszik. Itt már nem „csak” Elizeus, hanem az Isten embere. Tudod, ha az Úrral jársz, a te neved egyre inkább elhalványul és az lesz, h az Ő embere vagy. Nem Dávidot, Zsoltot hívják benned segítségül, hanem tudják, h TE az Isten embere vagy. És így is fogsz cselekedni. Légy készen arra, h Isten embere legyél egyre többször.

Fontos kérdés: hol esett be? Általános szellemi alapelv - ha már régóta érzed, hogy van egy elveszett dolog az életedben, nézd meg, keresd meg a helyet, amikor az eltörött, elveszett. Ott kell helyreállítani. Lehet ez kapcsolat, lehet ez munka, szolgálat.

Miután megmutatták az elmerülés helyét, jött a csoda. A **csoda, mindig egyszerű cselekedetekben érkezik**, sőt gyakran egyszerű formában is. Egy bot kinyújtása a vörös tenger felé, egy kéz felemelése Isten felé, dicsőítő dalok éneklése börtön helyzetben, vagy telefonhívás, egy találkozás, egy jókor jött munka, adomány, szolgálat. Stb.

Elizeus levágott egy fát és odadobta ahol az esemény történt - és beindult a csoda. Képzeld el: beleesett, elveszett életed nagy drágasága. Hasznos drágasága, ez fontos. Felkiáltasz megoldásért. A válasz pedig elindul, ugyan még nem tudod mi fog történni. Elizeus kivágott egy fácskát, odavitte a parton ahol kellett, bedobta, majd pár másodperc **UTÁN** felbukkant a vasdarab.

Legyen látásod arról, hogy ha bedobtad a fadarabot a vízbe, a szerencsétlenséged helyére - akkor már emelkedik az a vasdarab, és fel fog emelkedni, akkor is, ha épp még nem látod.

6:7 Ekkor azt mondta: **Vedd ki! Erre érte nyúlt, és kivette.**

A dolgok egyszerűbbek, mint gondolod. Menj oda Isten Emberéhez, kérj tőle segítséget, és miután megtörténik a csoda, **NYÚLJ** ki érte. A csoda arra való, h folytatni tudj egy építkezést, egy életet, nem azért h bámuld a vízen lebegő vasdarabot, mert akkor el fog merülni. A kairosz pillanatot ragadd meg.

De van ennek a történetnek, egy másik olvasata, ami mindenkire vonatkozik. **Minden emberi élet, tulajdonképpen veszett fejsze nyele.** Hiába indulunk el fiatalon, h megoldjuk az életünk szükségait, dolgait, egy idő után megtapasztaljuk, hogy elmerültünk a vízben, nem sikerült megcsinálni. Veszteséggel állunk a part mellett, és az elsüllyedt kapcsolatokat, reményeket, pályafutásokat, életünket is elnyelik a hullámok. Hisz mikor a fejsze beleesett, ekkor egyben a házépítés- is, tehát egy álom, egy vágyott dolog is a hullámsírba szállt. **Éltünk nem csak hullámsírba szálló, hanem tartozást is felhalmozó, hisz – kölcsönkaptuk, nem a miénk. Elsüllyedtek a dolgaink, és még adósok is lettünk.** Minden emberi élet ilyen. És bizony van, mikor hívóként is, egyszer csak azt veszed észre, hogy eltűnt a fejsze, valahol elmerült.

De van a közeledben ilyenkor egy Isten embere. Sok Isten-embere van, de van, Aki a Tökéletes Isten Embere, **Ő Jézus - Aki, ha hozzá kiáltasz, akkor behozza a csodát az életedbe.** A **csoda egy fadarab, egy kereszt.** A Megváltás keresztjét, igazságát kell bedobni az elveszett helyzetekbe, nem kotorni kell, nem újabb adósságot gyártani, hanem **menj, hasíts ki egy igazságot te is a Keresztfából, és dobd bele a vízbe, abba a helyzetbe ahol a dolog vagy te elmerültél és a megváltói munka felemeli, kihozza a sírgödörből az életed.**

Mindegy milyen mélyre merültél, mindegy milyen mély a helyzet, vagy drága ami elveszett - **a bedobott kereszt behozza a feltámadás erejét az életedbe,** és megújult módon, új látással, új , most már Istentől kapott vagy visszakapott eszközzel épülhet a házad, amit tágas térre helyezett Isten.

Nagy árat fizetet értünk és **ÁLDÁSAINKÉRT** az Atya, ezért ne siránkozz, hanem bátorodj, folyamodj az Úrhoz, és használd életedben Isten keresztigazságait, és csodák kísérik utadat, és Te leszel Isten embere.

Dicsőség Istennek!